

„Ljudje božji, potrpite vendar, da izgovorim!“ je miril župan razburkance in začel nadaljevati: „Kot vaš predstojnik moram biti modra glava in kreniti vedno le po tisti poti, ki je najbolj prava. Pritrditi bi moral tistim, ki zahtevajo, naj se hruška poseka; pritrditi bi moral pa tudi onim, ki hočejo, da naj drevo ostane. Da bi pa ne sedel med dva stola, sem se pognal s svojimi črevlji po srednji poti. Poslušajte me! Če pogledamo hruško, bomo na prvi mah opazili, da se nagiba k vodi, kakor bi bila žejna. Glejte — in moj predlog bi bil: dajmo ji piti! Če potem ozeleni, naj ostane, če pa ne ozeleni, jo posekamo!“

Divji krik obeh strank je pričal, kako jo je pogodil župan. Sicer se še ni sanjalo nikomur, kako se bo napajala hruška, a splošno prepričanje je bilo: kdor je tako dobro iztuhtal nasvet, ga bo tudi enako dobro vedel izvršiti.

Začele so se priprave. Župan je v kratkih besedah razložil svoj načrt strmečim občanom tako-le:

„Ker se hruška nagiba k vodi, kaže, kako bi rada pila. Naravno je torej, da ji tudi pomagamo na način, ki ga sama kaže. Pripognili jo bomo torej do vode, ki je zdaj zaradi pomladanskega deževja itak precej visoka in nam bo olajšala delo. Da pa pripognemo drevo, bo treba naše teže. Skobacajmo se torej po deblu, ki itak leži precej poševno, naprej, in če vejevje še ne bo doseglo potoka, pa drevo toliko zagugajmo, da doseže svoj namen.“

Korenjaki store tako. Kakor opice so urno v vejevju, in hruška se zaradi nevajene teže res začne nagibati k vodi. Ker pa je teža le nekoliko prelahka, se začne na županovo povelje guganje, ki začetkoma kaže najlepši uspeh. Toda ko se hruška naposled res že pripogne do vode, ji je sile vendar preveč. Enkrat se še sicer dvigne, a ko jo Zabržani z velikim navdušenjem hočejo pomočiti še enkrat in še globlje, je prepereli starki neumnosti preveč; z velikim hruščem se deblo prelomi in se s svojimi ptički vred pogrezne v vodo.

To vam je bilo burkljanja in grgranja! Zabrežani so si izgrgrali in izprali goltance tako, kakor še nikdar ne prej in ne poznej v svojem življenju. Do kože mokri so izkoracali iz potoka in se podali domov. Kot umni sadjerejci so takrat na neprostovoljno moker način prišli do nauka, da se suho drevo ne napaja, ampak poseka. Druge škode niso imeli.

Tri ženskice.

Cvetičarka — mlekarica — krušarica.

(Prizor z osemletnimi deklkami.)

Cvetičarka.

*Na vrtu prezalem
rastó mi cvetice,
ki v sladkih vonjavah
polnijo gredice.*

*Kdorkoli gre mimo
prenežnega cvetja,
naj bode že spomlad
in sredi poletja,*

vsak hvalo izreče
nad rajsko milino,
nad lilijo, nagli,
vijolic stotino.

Zato jih negujem
od zore do mraka,
jih trebam, zalivam,
da lepa je vsaka.

A ko se je cvetje
zadosti razvilo,
tako ga odreže
mi ostro rezilo.

In tamkaj na trgu
brezskrbne gospe
dišečih se šopkov
lahko vesele!

Mlekarica.

Kot čujem, tvoj posel
ni siten, ženica!
Le radost prinaša
ti vrtna gredica.

Ko sapa jutranja
ti cvetje poboža,
že zbuja v veselje
dehteča ti roža

In ko se ti ljudstvo
kraj vrta ustavi,
že vnovič veselje
ti dušo pozdravi.

Ker tebe zatorej
edino raduje
je, ako kdo vrtič
tvoj poveljuje.

Pač težje je moje
od tvojega delo ...
Ne more drhteti
srce mi veselo

Ob kravici polno
skrbi mi nalaga
potrebna nje hrana,
nje žeja in snaga.

Krušarica.

Nikar mi ne toži,
družica preljuba,
ko da ti v poklicu
je sama poguba.

Kaj misliš, da nikdar
se cvetičarici
ne čelo zgubenci
ob rožni gredici?

Kaj misliš, da mi ne
skrbi prizadene
to moje pecivo,
potice maslene?

Pa vendar vesela
ko mlada nevesta
s tem jerbaščkom stopam
do bližnjega mesta.

Saj trud, ki imam ga
zbog hlebcev, kolača,
se s cvenkom zvenčočim
obilno poplača

Vsak stan ima svoje
sladkosti, težave
In ako želimo
si radosti prave,

le vztrajajmo vselej
na sredi trpljenja,
saj v delu le slajša
nam čas se življenja!

Mara Gregoričeva.

S PTIČICAMI NA JUQ:

